

Arrest

nr. 157 426 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
              2. X
              3. X
              4. X
              5. X
              6. X
              7. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 september 2015.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift in wat kan worden beschouwd als een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 15 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. Verzoekers richten op 26 september 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 november 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. Gelet op een aanvulling van het administratief dossier merkt de voorzitter op dat de verzoekende partijen na een vraag gericht vanwege de Duitse autoriteiten aan België tot overname van verzoekers, blijkbaar in Duitsland verblijven, doch in Duitsland ondergedoken zijn. Op de vraag of de verzoekende partijen in België aanwezig zijn, stelt de advocaat van de verzoekende partijen geen enkele aanwijzing mbt hun huidig verblijf te hebben. Zij stelt dat de verzoekende partijen waarschijnlijk eerder in België zijn dan in Duitsland en wenst te benadrukken dat het gaat om een minderjarig kind en dat de sondevoeding altijd nodig is geweest. Dit valt af te leiden uit het attest neergelegd bij de initiële aanvraag en uit het attest van 2012, hetwelk de situatie bevestigt. De Verwerende partij verwijst in hoofdzaak naar de beschikking en betoogt dat de verzoekende partijen geen enkel element voorleggen waaruit blijkt dat zij nog in België verblijven.”*

1.5. Met haar betoog dat ze geen enkele aanwijzing heeft met betrekking tot het huidig verblijf van verzoekers en dat ze waarschijnlijk eerder in België dan in Duitsland zijn, weerlegt de raadvrouw van verzoekers niet de elementen die erop wijzen dat verzoekers niet in België verblijven. Wanneer verzoekende partijen worden geconfronteerd met gegevens die erop wijzen dat ze in Duitsland zitten en vervolgens aldaar ondergedoken zijn, kan worden verwacht dat de raadvrouw elementen verstrekt die erop wijzen dat verzoekers terug in België zijn. Aangezien geen dergelijke elementen voorliggen kunnen vragen worden gesteld bij het belang bij huidig beroep vermits een 9ter-procedure is gericht op vreemdelingen die in België verblijven, wat heden niet blijkt. Alleszins, waar verzoekende partijen opwerpen dat sondevoeding voor hun minderjarig kind altijd nodig is geweest en dat het medisch attest van 2012 dat louter bevestigt, dient de Raad op te merken dat waar verzoekers in hun verzoekschrift opwerpen *“(…) Zij neemt sondevoeding, waarbij deze zeer gespecialiseerd is en niet verkrijgbaar in haar thuisland. Maandelijks opvolging is voor haar noodzakelijk (...)”*, dit letterlijk te lezen staat in het medisch getuigschrift van 4 juli 2012 en niet blijkt dat deze exacte bewoordingen terug te vinden zijn in eerdere neergelegde medische attesten, minstens tonen verzoekers niet aan over welk medisch attest het dan zou gaan. De inhoud van de beschikking blijft dan ook overeind, meer bepaald de passage waarin wordt gesteld: *“In zoverre verzoekers thans in hun verzoekschrift aangeven dat hun minderjarig kind zeer gespecialiseerde sondevoeding vereist, die niet verkrijgbaar is in het herkomstland, en dat maandelijks opvolging noodzakelijk is, merkt de Raad op dat zij zich hiervoor louter baseren op een medisch attest van 4 juli 2012. Dit medisch attest dateert aldus van na de totstandkoming van de bestreden beslissing, zodat verweerder niet kan worden verweten de beoordelingen van de arts die*

hierin worden vermeld niet mee in rekening te hebben genomen bij het treffen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing staat verzoekers er evenwel niet aan in de weg om een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, waarbij zij voormeld medisch attest van 4 juli 2012 ter beoordeling aan verveerder kunnen voorleggen." Verzoekers brengen dan ook geen elementen aan die de inhoud van de beschikking aan het wankelen kunnen brengen waarin gesteld werd dat het eerste en enig middel ongegrond is.

Dienvolgens is het beroep, voor zover al ontvankelijk, ongegrond

2. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middelen tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA